

Converses de VIDA

IRENE (43 anys, filla de la Roser, de 12 anys)

La Roser tot el dia rondina : “Mare, per què haig d’ ajudar a casa? A les meves amigues no els hi fan fer res. Estic cansada quan torno d’ escola i no en tinc ganes. No sé per què ho haig de fer. No pots obligar-me! Quan vaig a casa del pare, la seva parella, no em mana com tu ho fas. Quin pal!” Estic desesperada. I si l’ apunto al casal?

ITZIAR (44 anys, mare d’en Miquel, de 14 anys i de la Mireia, 12)

Doncs, nosaltres amb en Jaume, i ja de ben petits, els ensenyàvem a col·laborar en les tasques domèstiques. Tots vivim i compartim la vida sota el mateix sostre. Tots tenim obligacions, però compartir-ho , és millor. Des de ben xics, en vam parlar i els ho vam explicar. I ara, ho viuen de ben normal. Hi ha un quadre a la nevera i cada mes l’ ajustem per si algú de nosaltres no pot.

JOAN (46 anys, pare de la Maria i d’ en Joan, 15 anys i són bessons)

Quan era jove, vaig anar de voluntari en una associació que necessitaven un cop de mà. A casa, no hi estaven massa d’ acord; era jove, els estudis, una novietat que no acabava de veure-ho clar.

Però, jo vaig sentir la necessitat que ho havia de fer. Déu m’ havia regalat la vida que tenia i jo havia de fer quelcom pels més desfavorits.

Així que. Després de matar l’ aranya, setmanes i setmanes, hi vaig anar tot l’ estiu. És el que ara, intento inculcar a la Maria i al Joan. Tenim la gran sort, que a casa ho viuen de manera natural el fet de col·laborar. No crec que tardin massa en demanar de marxar a algun lloc. Beneïts siguin!

QÜESTIONS PER AL DIÀLEG

1. A casa, els eduquem per a ajudar? Deixem que s’ involucrin en les tasques?
2. Els hi parlem de centres que busquen voluntaris ?
3. Els hi posem a l’abast el gran aprenentatge que és la cooperació?
4. Creem espais de diàleg per a parlar-ne, o en defugim?